

boende. Men fortsætter Folketinget med at behandle folkepensionister forskelligt, er der ingen ende på rækken af opdelingskriterier, der kan argumenteres for. Det levende liv er så mangfoldigt, at det ikke på rimelig vis lader sig presse ind i skabeloner fra Slotsholmens skriveborde. Hvordan med to ældre søskende, der bor sammen, eller dem, der lever sammen uden at være gift, eller dem, der endog har ladet sig skille og herfor i statspræmie modtager to enligpensionsindtægter, hvorigennem de måske finansierer et mægtigt guldbryllupskalas?

Derfor medfører lovforslaget, at der *ikke længe* er straf på ægteskabet, men at alle borgere – enlige såvel som gifte – betragtes som ligeværdige.

Reglen om, at samgifte får lavere pension end to enlige, går helt tilbage til loven om alderdoms-understøttelse fra 1891. Tiden er for længst løbet fra ikke at betragte gifte som økonomisk helt selvstændige personer. Også Socialdemokratiet, Venstre, Centrum-Demokraterne og Venstresocialisterne vil principielt have samme pension for gifte og ugifte, se Folketingstidende 1977–78, forhandlingerne spalte 5000, 5009, 5022, 5035 og 5068, men typisk for disse partier udmønter de blot ikke i præcise lovforslag det, som de går og taler om i forsamlingshusene. Næsten det samme kan siges om Det Konservative Folkeparti og Kristeligt Folkeparti (spalte 5032 og 5058), jf. B 64 af 24. marts 1982. Men Venstre tilsagde så sent som i Folketingstidende 1975–76, forhandlingerne spalte 5890 f, sin modstand mod, at to ægtefæller skulle være det samme som to gange én enlig. På samme linie fandtes SF (spalte 5893).

b. Lovforslaget medfører ingen ændringer for *offentligt ansatte*. Af Fremskridtspartiets ændringsforslag til finanslovens § 26 fremgår det imidlertid, hvorledes de nuværende fordele for offentligt ansatte ønskes ændret til en solidarisk ligestilling med den del af samfundets borgere, der har haft beskæftigelse i det private erhvervsliv, se senest ændringsforslag nr. 2389 til finanslov 1982 (lovforslag nr. L 1, 1981–82 (2. samling), blad nr. 155).

Det er skingrende uanstændigt, at den, der har siddet behageligt nær de offentlige kasser såsom ministeren, kontorchefen og universitetsprofessoren, tildeles 6–8 gange så meget i skatteyderbetalt pension som bageren, lagerarbejderen, købmanden og alle de mange andre, som gammelparterne i deres usolidaritet hovent henviser til pensionsproletariatet. Men så sent som den 18. januar 1983, Folketingstidende, spalte 4267, bekræftede alle de andre mod Fremskridtspartiets stemmer, at de ikke vil gå med til ligestillingssynspunktet ved, »at of-

fentligt finansieret pension skal være ens for alle borgere uanset deres position i samfundet, når de har opnået pensionsalderen«.

For alle nuværende tjenestemandspensionister og dem, der har ret til tjenestemandspension inden for de nærmeste år, foreslår Fremskridtspartiet en overgangsordning, der sikrer, at ingen går ned i realindtægt i forhold til den pension, de har til rådighed i henhold til den gældende lovgivning.

Men politikere, der har sikret sig særpensioner, fordi de selv styrer de offentlige kasser, vil straks miste deres særfordele. Det gælder især folketingsmedlemmer, ministre, borgmestre og statsrevisorer.

Fremskridtsforslagene medfører også, at ingen nyansættes i det offentliges tjeneste med krav på højere pension end andre borgere. Lønnen skal findes løbende i lønposen og ikke på en pensionskonto. Ellers vil det arbejde, den 38-årige politibetjent udfører i dag, blive gageret helt forskelligt alt efter, om han dør som 60-årig eller som 98-årig. Pensioner hører derfor ikke til i ansættelsesforhold. Når de overhovedet er fremkommet i nævneværdigt omfang på det private område, skyldes det skattetækning. Det er selvfølgelig ikke direkte Folketingets bord. Men Folketinget kan i al fald sikre, at dér, hvor det offentlige er arbejdsgiver, rykkes den slags op med rode.

Tjenestemandspensionssystemet opstod i et samfund helt forskelligt fra det nuværende. Ordningen har for længst overlevet sig selv og må derfor afskaffes som et led i de omfattende besparelser, som de offentlige kasser hungrer så stærkt efter.

Ganske tilsvarende betragtninger gælder i forhold til de grupper, der favoriseres af ATP og Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Også de regnes i pensionsmæssig henseende som »finere«, uden at der er rimelighed i deres favorisering. Intet taler for, at de har fået mindre løn, end de ellers ville have haft, fordi lovgivningen har oprettet diverse frimærkekasseordninger. Deres eksistens er derfor absurditet i et samfund, der opererer med ens pension for alle. Da de pågældende stort set er identiske med befolkningens altovervejende majoritet, er det lettest at putte pengene i den gældsplagede statskasse i stedet for først at iværksætte et kæmpebureaukrati til at udbetale midlerne med nogenlunde ens beløb til de fleste skatteydere og derefter udskrive større skatter end påkrævet, hvis fondsmidlerne under ét går i statskassen, som så udbetaler forhøjet folkepension til alle borgere overensstemmende med nærværende lovforslag.

Med hensyn til overenskomstansattes pensionskasseordninger er problemstillingen mere kompli-